

Sygn. akt V CSK 610/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku A. P. i X. P.

przy uczestnictwie E. G. i B. G.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni A. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) oddala wniosek uczestników o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. P. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 kwietnia 2017 r., którym oddalono jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 października 2016 r., oddalającego wniosek jej i jej małżonka X. P. o stwierdzenie zasiedzenia części nieruchomości gruntowej stanowiącej własność uczestników postępowania – E. i B. G.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Uzasadniając występowanie istotnego zagadnienia prawnego skarżąca wskazała, że norma z art. 176 § 1 i art. 336 *in principio* k.c. przewiduje - w jej ocenie - możliwość wyłącznego samoistnego posiadania nieruchomości przez małżonka pozostającego w ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej (bez samoistnego posiadania przez drugiego małżonka) i możliwość przeniesienia takiego posiadania na następców w posiadaniu, którzy okres owego posiadania mogą doliczyć do czasu trwania zasiedzenia zgodnie z art. 172 § 2 k.p.c. Zdaniem skarżącej te same przepisy wymagają dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy w związku z dostrzeżoną przez nią możliwością.

Prócz tego skarżąca podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona zważywszy na treść art. 176 § 2, art. 336 *in principio* oraz art. 172 § 2 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego

przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy, a także w związku z przepisami prawa stanowiącymi podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 665/17 oraz z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 - nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest niewystarczające. Założenia przyjęte przy formułowaniu zagadnienia prawnego pomijają istotną okoliczność faktyczną sprawy, że po śmierci małżonki zbywcy praw do nieruchomości zarówno wnioskodawca, jak i uczestniczka postępowania posiadali grunt w charakterze współwłaścicieli. Na marginesie należy też wskazać, że skarżąca nie uzasadniła swego stanowiska w sposób jurydyczny, tj. nie powołała dorobku judykatury i piśmiennictwa w interesującym ją zakresie, ani nie wyjaśniła, w jaki sposób rozstrzygnięcie opisanego przez nią zagadnienia miałoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Wymaga podkreślenia, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wiąże się z koniecznością wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2017 r., III CSK 85/17; z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07 oraz z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07 - nie publ.). Skarżąca nie zdołała sprostać temu wymaganiu.

Również uzasadnienie ostatniej przyczyny kasacyjnej wskazanej we wniosku nie spełnia wymagań określonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Za wystąpienie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uznaje się bowiem sytuację, w której naruszenie przepisów prawa materialnego lub procesowego jest oczywiste, rażące i widoczne "na pierwszy rzut oka", tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są zasadne bez potrzeby

rozstrzygania jakichkolwiek, a więc tym bardziej istotnych zagadnień jurydycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2017 r., IV CSK 384/16 - nie publ.). Wskazanie tych samych okoliczności na uzasadnienie wystąpienia zarówno pierwszej, jak i czwartej przyczyny kasacyjnej stanowi zatem sprzeczność logiczną. Ten sam problem nie może bowiem stanowić jednocześnie tak skomplikowanego zagadnienia dotyczącego wykładni i stosowania prawa, które musiałoby zostać rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy oraz oczywistego, znacznego naruszenia przepisów prawa, widocznego bez głębszego namysłu dla przeciętnego prawnika.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 k.p.c.